

"Ετσι ο τάφος του θα είναι πιο καλά σφραγισμένος!...
 "Καθώς όμως έσκυψε πάλι για ν' αποτελειώσει τὸ ἔργο του, ὁ Μάρτιν ἔνοιωσε μιά ξαφνική ζάλη, κάτι σαν λιποθυμία. Χοντρές σταγόνες ιδρώτος φάνηκαν στὸ μετώπο του. Τὰ γόνατά του λύγισαν... Ἡ ἀναπνοή του ἦταν κομμένη, γρήγορη κι ἀνόμαλη... Τὸ ἔγκλημα κι' ἡ ἐργασία τὸν εἶχαν ταραξεί... Ξαφνικά, τοῦ φάνηκε πὸς τὸ δωμάτιο γύριζε ὁλόγυρά του κι' ἔνα σκοτεινὸ κῆμα πλημμύρισε τὸ μυαλό του μετὴν τρομακτικὴ βοή του. Ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔγειρε μπροστά, καὶ πέφτοντας, χτύπησε δυνατὰ τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ παλῆ, σκληρὸ τοιμῆνο τοῦ ἐδάφους.

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Μάρτιν Σόλτ ἀνέλαβε τίς αἰσθήσεις του. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶδε τὰ χρυσαῖα γράμματα Τ. Φ. τοῦ πορτοφολιοῦ ποῦ γυάλιζαν κάτω ἀπὸ τ' ἀδύνατο φῶς τῆς λυχνίας... Σασιμένος, προσπάθησε νὰ θυμηθῇ... Καὶ ξαφνικά θυμῆθηκε!... "Α! "Ὅποτε εἶχε λιποθυμήσει λοιπὸν!... Ἐνας Θεὸς μονάχα, ἤθερε πόση ὥρα εἶχε μείνει ἐκεῖ ἐξαπλωμένος ἀπάνω στὸν τάφο, μετ' ὃ καταραμένον, ἐνοχοποιητικὸ πορτοφόλι ἐκεῖ κοντά του! Εὐτυχῶς ὁμῶς, ποῦ εἶχε συνέλθῃ γοργαίως!...
 Μὲ μιά ἀπότομη κίνηση, θέλησε νὰ σηκωθῇ. Μὰ κάτι τὸν κρατοῦσε στερεά, ὡς νῆταν καρφωμένος στὸ ἔδαφος. Θέλησε νὰ ἰδῇ τί ἦταν ἐκείνου ποῦ τὸν ἐμπόδιζε νὰ σηκωθῇ καὶ τότε τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀπάνω στὰ χέρια του...

Ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔνοιωσε μάλλον, παρὰ ἄκουσε, τὴ φριχτὴ φωνὴ τῆς ἀγωνίας ποῦ ἀνέθηκε στὸ λαρρῆγί του!...
 Τὰ μπράτσα, ὡς τοὺς ἀγκῶνες τοῦ σχεδόν, ἦσαν αἰχμαλωτὰ τῆς σκοτεινῆς, στατηρῆς μάζας τοῦ τοιμητόν, χτυπημένα καὶ σφιγμένα μέσα στὸν ἀδιάσπαστο, πέτρινο κλειδὸ ποῦ τὰ συγκρατοῦσε ἐκεῖ!

"Α! Τὸ τοιμῆνο ἦταν πράγματι ὄπως τὸ εἶχε πῆ ὁ καταστηματάρχης, ποῦ τοῦ τὸ πούλησε: Τοιμῆνο μετ' γρήγορο στέγνωμα!...
 Κι' ἔτσι, ὁ Μάρτιν Σόλτ, ἔπειτα ἀπὸ μιά ἀπεγνωσμένη πάλι για νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ φυλακισμένα χέρια του, ἔμεινε τέλος ἀκίνητος. Κι' ὅταν τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωῖ, ἡ παραδουλεύτρα ποῦ φρόντιζε για τὸ νοικοκυριὸ του, πῆγε ὄπως κάθε μέρα, κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας μετ' ὃ κλειδὸ ποῦ κρατοῦσε αὐτὴ, καὶ κἀτέθηκε νὰ σκουπίσῃ, τὸ ὑπόγειο, βρῆκε τὸν Μάρτιν Σόλτ νεκρὸ, ἀπάνω στὸν τάφο ποῦ σκέπαζε τὸ θῆμα του!

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΩΝ

Εἶνε γνωστὴ ἡ ἀρσίσσιος καὶ ἡ αὐτοθυσία μερικῶν ζῴων. Τ' ἀνεκδοτά, ποῦ ἔ ἀναφέρουμε παρακάτω, τὸ ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ.
 Πρὸ ὀλίγου καιροῦ στὸ Παρίσι μερικὸ μάγκες ἐφρίξαν μέσα στὸν Σιρόνανα ἕνα μικρὸ κοκαλιάρικο σκυλάκι. Τὸ δυστυχισμένο ζῶο παρεσβῆθ ἀπὸ τὸ ρεῖμα καὶ θά πνιγόταν, ἂν δὲν τῆχανε νὰ περυνῆ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπὸ κεῖ, μαζὸ μετ' ὃν κείριος του, ἕνας πελωρίος σκυλὸς τῆς Νέας Γῆς, ποῦ μόλις εἶδε τὸν ἀπῆχο συνάδελφό του νὰ πνιγεται, ἔπεσε ἀδίσταχτα στὸ νερὸ, ἄραξε τὸ σκυλάκι ἀπὸ τὸ σῆροκα καὶ τὸ ἔβγαλε στὴν ὄχθη. Τὰ πηλοπάδια ὁμῶς ἄραξαν πάλι τὸ σκυλάκι καὶ τὸ ἔναγριζαν στὸ νερὸ. Τότε, για δειτῆρη φορὰ, ὁ σωτήρας τοῦ ἔπεσε στὸ ποτάμι καὶ τὸ ἔσωσε. Ὅταν ὁμῶς δοκίμασαν τὰ παιδιὰ νὰ ἀρᾶξουν καὶ για τρίτη φορὰ τὸ σκυλάκι, τότε ὁ μεγάλος σκυλὸς ἀγρίψε, ἐπέτεθῃ ἐναντίον τῶν παιδιῶν καὶ τὰ ἀνάγκασε νὰ τὸ βάλουν στα πόδια...

Πολλὰ ἐπίσης λέγονται για τὴν ἔξινάδα τῶν πελαργῶν. Θὰ σὰς ἀγαπήσουμε μάλιστα ἕνα αἰσιό παιζνίδι, ποῦ ἔπαξε ἕνας πελαργὸς σ' ἕνα χωριότι. Ὁ πελαργὸς αὐτὸς εἶχε σπῆσει τὴ φοιλιὰ του ἀκριβὸς ἐπάνω στὴν καμινάδα ἐνὸς παλιοῦ μίλου, τοῦ ὁποίου ὁ ἰδιοκτήτης του θέλησε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ. Ἄναψε λοιπὸν τὸν φούφο μετ' ἔλαια καὶ χάρτα ποῦ κἀντιζαν πολὺ, μετὴν ἴδεν πὸς ὁ πελαργὸς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν καπνὸ καὶ θὰ ἐφύγει. Ἐκείνος ὁμῶς κουβάλλισε ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βάλτο λάστιχ κι' ἐσφραξε τόσο καλά τὸ ἄνοιγμα τῆς καμινάδας, ὥστε ὄχι μόνον δὲν ἔβγαψε ζεστὸ καπνοῦ, ἀλλὰ ἔσβησε κι' ἡ φτιλιά. Ὅταν τὸ παρατήρησε αὐτὸ ὁ ζῴωγιότης, ἄραξε τὸν ἔξιντο πελαργὸ ἀνεγὼχθῆτα.

ΕΝΩΜΙΚΑ

Εἰκόλο πράγμα ἔξοχος, τρανὸς νὰ θεωρησῆται, λίγο μονάχα δύσκολο, μὲ φαιίνεται... νὰ εἰσῆται...

Α. Π. Ταγκόπουλος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Καὶ πάλι ἡ αἰώνιος κηλίδες!...
 Μὰ δυστυχῶς, τόσο εἰκόλα σχηματίζονται στὰ ρούχα μας, στὰ τραπεζομάντηλα κλπ. κλπ καὶ τόσο συχνὰ παρουσιάζονται ἐκεῖ ποῦ δὲν τις περιμένουμε καθόλου, ὥστε παραθέτουμε ἀκόμη μερικὸς τρόπους για τὴν εἰκόλη ἐξάλειψί τους!

Κηλίδες ἀπὸ λαδομπογιὰ. — Ἀρκεῖ για τὴν ἐξάλειψί τους ἐλαφρὴ ἐπάλειψις με ἀθιέριο ἔλαο τερεβινθίνης, τὸ ὁποῖο βρίσκεται σ' ὅλα τὰ φαρμακεία.

Κηλίδες ἀπὸ κρασί ἢ ἀπὸ φρούτα. — Βρῆστε με νερὸ τὸ κηλιδωμένον μέρος τοῦ ὑφάσματος καὶ κρατήστε το ἴσγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐπάνω ἀπὸ ἀμιῶν θεριαριῦ.

Κηλίδες ἀπὸ κερὶ ἢ ἀπὸ ρετσίνι. — Ἀρκεῖ νὰ τις τρίψετε λίγο μ' ἕνα κομμάτι καθαροῦ ὑφάσματος, βρογμένου σὲ ὀνόνημα.

Κηλίδες ἀπὸ λίπος. — Ἄν ἔπεσε σταγόνια λίπους στὸ ἐνδυμῆμα σας, ἀμείραστε πρῶτα μετ' ὃ νεχὶ σας ἢ μετ' ὃ μαχαίρι ὅση ποσότητα μπορεῖτε. Ἐπειτα σκεπάστε τὴν κηλίδα μ' ἕνα κομματάκι καθαροῦ στυποχάρτου καὶ σκερῶστε τὴν μετ' ὃ ζεστὸ σίδερο. Τὸ λίπος θὰ ποτῆρη τότε τὸ στυπόχαρτο καὶ ἡ κηλὶς θὰ ἐξαλειφθῇ. Ἄν ὅμως ἐμμένει ἀκόμη νὰ φαίνεται, ἀλλάξτε τρεῖς-τέσσερες φορὲς καθαρὸ στυπόχαρτο καὶ τὸ σκερῶνετε κάθε φορὰ, ὥσποτι ἐξαφανισθῇ τὸ ἔργο.

Κι' ἕνα πρόχειρο ὅσο κι' ἀκίνδυνο τελείως μέσον, για νὰ γίνουν ὀλοξάνθηες κι' ἀδόρυατες ἡ ἐνοχλητικὲς μαύρες τριχες, ποῦ ἔχουν πολλὰς γυναικες στὸ ἐπάνω τους χέλιος. Ἄς μὴν ἀτελιζονται λοιπὸν ἡ κομψὲς κυρίες, ποῦ ἔχουν τὸ μικρὸ αὐτὸ μειονέκτημα, ἀλλὰ ἂς μεταχειρισθῶν τὸ ἔξιν ἀπὸ φρούκα: Ἄναμῆνουν τρία μέρη ὀστρονοχίου νεροῦ, ἑπτὰ μέρη βαζελίνης καὶ τρία μέρη λανολίνης. Μετ' ὃ μίγμα αὐτὸ ἀλείβουν κάθε βράδι τὸ μαῖρο τριχώμα καὶ σὲ λίγες μέρες θὰ γίνῃ ἐντελὸς ἔξινθῃ καὶ δὲν θὰ φαίνεται σχεδόν καθόλου.

Γιά τὸ καθάρισμα τῶν μαριμάρων συστοῦμε τὴν ἔξιν μέθοδο: Παίρνουμε δύο μέρη κρυσταλλικῆς σόδας, ἕνα μέρος ἐλαφρότερης κι' ἕνα μέρος ἀσθέντου. Τὰ ρίχνουμε σὲ τόσο νερὸ, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα ἀραιὸ μίγμα. Ἀλείβουμε κατόπιν τὸ μαριμαρο μετ' ὃ μίγμα αὐτὸ, καὶ κατόπιν τὸ ξεπλένομε με νερὸ καὶ σαποῦνι.

Θέλετε νᾶχουν λαμπρὸ φῶς ἡ λάμπες τοῦ πετρελαίου ἢ τὰ λυχνάρια τοῦ λαδοῦ; Ρίξτε μέσα στὸ πετρέλαιο ἢ τὸ λάδι ἕνα μικρὸ κομμάτι κῆφιρος.

Καλύτερο ἀποτέλεσμα ὅμοιο ἐπιτυγχάνετε μετὴν ἔξιν μέθοδο: Βουτήξτε ἕνα κομμάτι στεγνωσθ. Κι' ἔπειτα τὸ τοποθετήστε στὴ λάμπα σας ἢ στὸ λυχνάρι. Θὰ φέγγουν σὺν ἠλεκτρικῆ.

Ἄν τὸ ρούχι ποῦ πρόκειται νὰ πῆτε στὸ τραπέζι ἔχει βαρετὰ μνροδιὰ — ἢ αἰσία προέχεται ἢ ἀπὸ σάπο βαρετὰ ἢ ἀπὸ χρησιμοποίησις χαλασμένων σαφινιῶν—διωρθώνεται ὡς ἔξιν τὸ κακό: Ρίξτε μέσα σ' ἕνα πηλίνο δοχεῖο τὸ κρασί καὶ σβήστε μέσα του δύο-τρία ἀνάμεινα κάρβουνα. Ἐπειτα τὸ φίλτραρετε μετ' ὃ καθαρὸ ἕρασμα κι' ἡ δυσάρεστη ὀσμή του θὰ ἔξαφανισθῇ.

Συχνὰ τὰ γυάλινα πῶματα τῶν μουκαλιῶν σφηνώνουν μέσα στὸ στόμα καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ γοῦν, παρ' ὅλες τίς προσπάθειές μας. Τυλίγουμε τότε τὸν λαμὸ τοῦ μουκαλιῶ με παπὶ βουτηγμένο σὲ νερὸ ποῦ βράζει καὶ τραβοῦμε ἀμέσως τὸ πῶμα. Αὐτὸ θὰ βγῇ εἰκόλα, γιατί τὰ τοχώματα τοῦ λαμοῦ ἔχουν διασταλῆ ἀπ' τὴ θεριαριῶτα. Πρῆτῆ ὅμοιο νὰ ἐνεργήσουμε ἐγκάτως, γρήγορα, γιατί ἂν προλάβει νὰ ζεσταθῇ καὶ νὰ διασταλῇ καὶ τὸ πῶμα, θὰ πῆνε ὄσκα οἱ κόποι μας. Πρῆτῆ τότε ν' ἀρήσιουμε νὰ ψυχρανθῇ πάλι τὸ μουκαλί καὶ νὰ ἀναλαβόμεν τὸ πῶμα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Γιά νὰ μὴ σπᾶξουν τὰ γυάλινα δοχεῖα ἢ τὰ λεπτὰ φλιτζάνια — ὅταν τοὺς χύνετε ἀπότομα ζεστὸ νερὸ ἢ καρὲ μέσα — ἐνεργεῖτε ὡς ἔξιν: Ρίχνετε λίγο ἀπὸ τὸ ζεστὸ ὑγρὸ στὸ δοχεῖο καὶ τὸ κινεῖτε ἔσκα, ὥστε νὰ βραχθῇ ὀλοκληρὸ τὸ ὕαυτερο του. Ἐπειτα μπορεῖτε νὰ κινεῖστε καὶ τὸ ὑπόλοιπο ὑγρὸ, σιγὰ-σιγὰ καὶ ἄρατα.

Ἡ εἰμαρτέλας, τὸ μπικῆτι καὶ τὸ βραστὸ εἶνε νὰ ἐπιλοπύερα καὶ τὰ μὲ ὀφέλιμα φαγητὰ ἀπὸ κρέας.